

udtalt af det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (Nyholm), er fremgaaet af en idetmindste for mit Vedkommende bestemt Tølelse af, at Consequentsen af, hvad der ved forrige Behandling blev vedtaget med Hensyn til § 85, absolut fordrer en Forandring som den, her er bragt i Forslag. De ærede Medlemmer vilde maaskee erindre, at jeg udtalte mig imod, at man satte ubetinget Livsstraf for hvilket som helst Attentat paa Kongen, ikke blot paa hans Liv, men ogsaa paa hans Frihed, men det blev vedtaget, at ubetinget Livsstraf her skal komme til Anvendelse, og det forekommer mig da, at man, naar man vil fastholde det rette Forhold mellem de forskjellige Forbrydelser og deres Straffe, der omhandles i Loven, ogsaa maa opstille absolut Livsstraf for den Forbrydelse, der fra Statens Standpunkt utvivlsomt maa siges at være, i alt Fald ikke ringere, end nogen som helst anden Forbrydelse, nemlig den, at gjøre sig skyldig i egenligt Landsforræderi. Der som nogen Forbrydelse fra Statens Standpunkt maa opstilles som den, der egner sig til den højeste Straf, Staten anvender, er det egentlige Landsforræderi, der gaaer ud paa at bringe Staten eller en Deel af den under fremmed Herredømme. Hvad man maaskee undertiden kun anføre til Undskyldning for andre politiske Forbrydelser, nemlig at de kunne være fremgaaede af en urigtig svarmerst Tølelse, kan ikke gjøres gjældende med Hensyn til det egentlige Landsforræderi; derfor kan der, saavidt jeg seer, aldrig ansøres nogen Undskyldning. Jeg vil altsaa anbefale de ærede Medlemmer at stemme for Forslaget under Nr. 12, for at den fornødne Consequens kan komme tilstede; men, dersom dette Forslag skulde blive forkastet, vil jeg i Overensstemmelse med den Holdning, jeg har anseet det for rigtigst at indtage ved 2den Behandling, ligeoverfor det Forslag, der var stillet til § 85, stemme for Forslaget under Nr. 13. — Endnu staaer tilbage Forslaget under Nr. 19 til § 159. Det er ganske vist, at dette Forslag, saaledes som udtalt af det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (Nyholm), er et Mæglingforslag imellem det oprindelige Lovudkast og det, der blev vedtaget ved 2den Behandling. Det vil erindres, at Lovudkastets § 159 oprindeligt

indeholdt i 2det Stykke, at Tiltale eller Straf for Hoer bortfaldt, hvor ikke dobbelt Ægteskabsbrud var tilstede, naar den fornærmede Ægtefælle, inden Sagen anlægges, eller inden Dom i Sagen er falden, derom andrager, men herimod blev der væsentligt gjort 2 Indvendinger. Den ene var den, at Hoerforbrydelsen overhovedet ikke egne sig til at paatales som offentlig Forbrydelse; den burde overlades til privat Paatale, og den anden Indvending var den, at der ikke var nogen tilstrækkelig rejsediggyørende Grund til at gjøre en Udskillelse imellem Tiltale for det enkelte og det dobbelte Ægteskabsbrud, med andre Ord, at naar man i første Tilfælde opstiller som Regel, at Tiltale eller Straf skal bortfalde for Hoer, naar den fornærmede Ægtefælle derom andrager, bør det samme skee, hvor et dobbelt Ægteskabsbrud foreligger. Det forekommer mig uimodsigeligt, at begge disse Motiver kunne have medvirket til det Resultat, som fremkom ved 2den Behandling, og allerede derfor forekommer det mig at fremsætte sig som berettiget, at der til 3die Behandling fremkommer et Endringsforslag, som gjør det muligt, at man faaer at see, hvorvidt Fleertallet, der stemte for Udeladelsen af det omhandlede sidste Stykke, stemte derfor af den ene eller af den anden af de af mig nævnte Grunde, men ogsaa i og for sig forekommer det mig, at den Maade, hvorpaa Forslaget under Nr. 19 har stillet Sagen, er den rigtige. Jeg skal ikke gaae dybere ind paa denne Materie, men kun hittede, at det forekommer mig, at Staten med Hensyn til Hoer maa gaae een af to Veie, den maa enten sige: I det, der vedrører det ægtefællige Forhold, blander jeg mig ikke, eller ogsaa maa den sige: Uagtet jeg erkjender Ægteskabets Ret til, at man ikke uden Nødvendighed blander sig i de indre ægtefællige Forhold, træder dog den almindelige offentlige Moralitet, Hensynet til den store Deel af Befolkningens Sædelighedsfølelse og saa fremdeles, at man ikke lukker sine Dine til for en saadan Forargelighed som Ægteskabsbrud, navnlig naar det fremtræder paa en opsigtsvækkende Maade, og som Følge deraf skal Hoer være Gjenstand for offentlig Tiltale. Det forekommer mig, at een af disse Veie maa man gaae. Man kan i sidste